

ROUZVUDO
ISTORIJS

Princesses
PASLAPTIS

CONNIE GLYNN

Alma littera

Prologas

Mūsų pasaulyje yra vietų, kur nuostabūs ir keisti dalykai tikėtini labiau nei kur kitur. Jas nesunku atpažinti – čia tvyro kito laiko ir pasaulio atmosfera. Vienos, kaip slapti kriokliai ar niekam nežinomos pievos su žydinčiomis laukinėmis gėlėmis, sukurtos gamtos, kitos, kaip tuščios žaidimų aikštelės mėnesienoje arba apdulkęjusios, istorijos kupinos seniųjų krautuvės, sumanytos žmogaus; kartais, nors ir labai retai, šios vietos egzistuoja tam tikruose žmonėse. Gali būti, kad ir patys esate jų sutikę. Iš pirmo žvilgsnio jie nėra nei labai patrauklūs, nei protingi, bet kartu praleidus daugiau laiko ima atrodyti, kad jie gali pakeisti ir pasiekti bet ką...

Princesė Eleonora Prudencija Vulfson, vienturtė karaliaus Aleksandro Vulfsono duktė ir Maradovos sosto įpėdinė, tokioje vietoje negyveno ir nebuvo viena tų žmonių, bet jai ir vieno, ir kito labai reikėjo.

– Eisiu į šią mokyklą! – pareiškė Eleonora ir taip ant stalo tėškė lankstinuką, kad ant lėkštučių sutarškėjo pusryčių arbatos puodeliai.

Aleksandras Vulfsonas net nepakėlė akių nuo laikraščio.

– Ne, – ramiausiai atsakė jis.

– Aš esu Maradovos sosto įpėdinė ir manau, kad tokius menkus sprendimus kaip kurią mokyklą lankyti galiu priimti pati.

Aleksandras pakėlė akis į žmoną karalienę Matildą, sėdinčią kitoje stalo pusėje.

Ji patraukė pečiais.

– Iš dalies ji teisi, Aleksai, – švelniai atsakė ir, atsargiai į savo puodelį įmetusi gabalėlį cukraus, iš lėto pamaišė tramdydama šypsena.

Ne tokio solidarumo tikėjosi karalius Aleksandras.

– Matai? – metė Eleonora. – Net mama man pritaria.

Karalius įsispyrė į laikraštį apsimiesdamas esąs abejingas. Tada gurkštelėjo arbatos.

– Edvina... – kreipėsi jis į dukters kambarinę. – Ar malonė-tum išnešti tuščias lėkštes į virtuvę?

– Žinoma, Jūsų Didenybe.

Edvina įgudusiais judesiais sukrovė trupiniais nubarstytus padėklus vieną ant kito ir lengvai, be jokio garso per ąžuoli-nes grindis išplaukė iš valgomąjo. Didelės dviverės durys tyliai gurgžtelėdamos užsidarė jai iš paskos.

Įsitikinęs, kad Edvina jau nuėjo koridoriumi ir nuo šeimos ginčų ją skiria saugus atstumas, Aleksandras vėl nudelbė akis į laikraštį ir tarė:

– Mano atsakymas yra ne.

Sutrikusi Eleonora suspigo ir treptelėjo.

– Galėtum bent *peržiūrėti* lankstinuką! – užsiplieskė ji ir stvėrė tėvui iš rankų laikraštį.

Aleksandras buvo priverstas pažvelgti į dukterį.

Eleonora visada buvo sudėtingas vaikas, toli gražu ne tipi-nė princesė. Pirmai progai pasitaikius kasdienius mandagius pokalbius ji iškeisdavo į aršius politinius ginčus; išsmukdavo į triukšmingus, pašėlusius koncertus. Labiau už viską ji neken-tė oficialių renginių ir ceremonijų ar bent manė, kad neken-čia, nes niekada nė viename nedalyvavo. Tačiau Eleonora buvo protinga, pasitikinti savimi ir kupina aistros, o Aleksandrui tai buvo daug svarbiau nei tradicinės vertybės, kurių tikimasi iš

princesės. Jis tik norėdavo, kad būdama su seneliais ji šiek tiek prikąstų liežuvį.

Kad ir kaip jis troško, kad Eleonora būtų laiminga ir gyventų be jokių išipareigojimų, tai nekeitė fakto, jog vieną dieną ji taps karaliene ir galiausiai turės prisiimti atsakomybę. Aleksandras buvo pasiryžęs dukteriai parodyti, kad karališkos pareigos gali būti visai malonios; jis ir pats jaunystėje užtruko, kol tai suprato.

– Lankysi Astonkortą kaip ir visi pastarojo šimtmečio Maradovos valdovai ir turėsi jį pamėgti – nesvarbu, patinka tau tai ar ne.

Matilda tyliai sukikeno kitapus stalo ir gurkštelėjo arbatos.

– Ne, – tokiu pat griežtu tonu kaip tėvas atšovė Eleonora. – Lankysiu Rouzvudholą Anglijoje.

Eleonoros balsas buvo tvirtas. Ji pasiryžusi. Spardysis ir rėks, bet pro Astonkorto vartus nežengs nė žingsnio.

Aleksandras sunkiai atsiduso.

Eleonorai Astonkortas, priešingai nei daugumai paauglių, buvo daugiau nei paikas priešgyniavimas tėvų valiai. Jai jis buvo laisvės, kuria mėgavosi, kol nebuvo pristatyta visuomenei kaip karališkosios šeimos narė, pabaiga. Pradėjusią lankyti Astonkortą ją paskelbs oficialia Maradovos sosto įpėdine, ji nebegalės išsmukti iš rūmų nepastebėta arba atsisakyti dalyvauti oficialiame renginyje, turės liautis dažiusi plaukus ir pradėti rengtis pagal protokolą. Eleonora privalės vykdyti savo atsakomybes ir jos gyvenimas daugiau niekada nebus nė iš tolo panašus į normalų.

Aleksandras paėmė laikraštį ir tvarkingai jį sulankstė ruošdamasis vienam nuožmių riksmo mačų, kurie, Eleonorai sulaukus paauglystės, tapo įprastu reiškiniu.

– Prašau, tėti.

Aleksandras buvo užkluptas netikėtai. Jo dukra pernelyg užsispyrusi, kad ko nors prašytų. Jis pakėlė akis tikėdamasis pa-

matyti atkakliai papūstas lūpas, bet dukters veide buvo tik neviltis. Staiga Aleksandras pamiršo visus argumentus, kodėl taip priešinosi, bet greitai sau priminė, kad Astonkortas – vienintelė mokykla, kur visuomenei kaip princesė pristatyta dukra bus saugi. Ten ji turės profesionalią apsaugą, galės saugiai ruoštis ateičiai. Kito kelio nėra. Tačiau Eleonorai duodant Rouzvudholo lankstinuką jis atsargiai ištiesė ranką.

Dukra suspaudė jo rankas delnuose ir švelniai tarė:

– Prašau tik perskaityti.

Kitapus stalo karalienė Matilda dar kartą elegantiškai gurkštelėjo arbatos ir tyliai pastatė puodelį ant lėkštelės.

– Gal taip sakau tik todėl, kad prisigėriau arbatos, bet Anglija man visada patiko. Tau ne, Aleksandrai? – pakėlė akis į vyrą ir sutikęs jo žvilgsnį jos nerūpestinga veido išraiška dingo akimirksniu. Maradovos karaliui atrodė, kad jiedu vienas į kitą žvelgia visą amžinybę – taip jį paveikė.

Aleksandras sunkiai atsiduso ir galiausiai pasidavė.

– Gerai, lankstinuką perskaitysiu, bet daugiau nieko neprižadau.

Eleonora cyptelėjo iš džiaugsmo ir palengvėjimo.

– Taip! Ačiū, ačiū, ačiū! Tėti, pažadu, tau patiks, – išbėrė ir susikimšusi į burną sviestinį ragelį, išbėgo pro duris jam net nepėjus iki galo suvokti, kas įvyko.

Durys užsitrenkė Eleonorai pavymui, o Aleksandras liko sėdėti su Matilda ir klausytis trenksmo aido. Jis vėl pažvelgė į žmoną. Kambaryje stoji tylą. Ji meiliai nusišypsojo.

– Ji negali vykti į Angliją. Pernelyg pavojinga leisti vienturtei Maradovos sosto įpėdinei bastytis britų pensione, kai ji tuo metu turėtų mokytis to, ko prireiks vieną dieną pradėjus valdyti šalį.

Matilda vėl surimtėjo ir ėmė priešais save dėlioti stalo įrankius, kad visos šakutės, peiliai ir šaukštai būtų vienoje eilėje.

Jai pakėlus akis Aleksandras iškart pastebėjo jose rusenančias ugneles.

– Visų pirma, tu taip pat gerai kaip ir aš žinai, kad Rouzvudholas nėra paprasta mokykla, o antra... – ji minutėlei nutilo priversdama jį pažvelgti tiesiai į akis. – Kaip jau esi sakęs anksčiau, kol kas Eleonora nebuvo pristatyta visuomenei. Niekas nežino, kad ji princesė. Prieš pradėdama vykdyti karališkąsias pareigas ten galėtų nerūpestingai praleisti paskutinius paauglystės metus. Žinau, kad pats gailiesi neturėjęs tokios galimybės.

Aleksandras neteko žado. Ar jam tik atrodo, kad žmona nori pasakyti, jog...

– Nori, kad ji keliautų į tą mokyklą apsimesdama kitu žmogumi? – paklausė jis.

Matilda vėl nusišypsojo. Visas rimtumas išgaravo ir jos veidas persimainė tarsi tai būtų taip pat paprasta kaip užsidėti ir nusiimti skrybėlę.

– Dabar tau tereikia perskaityti lankstinuką, – kilstelėjo prie lūpų puodelį, bet jos ranka pakibo ore ir ji greitai pridūrė: – Be to, jei kas nors atsitiks, galėsime nusiųsti Džeimį.

Aleksandras stebeilijo į žmoną ir sutrikęs, ir susižavėjęs vienu metu. Jis tyliai sukikeno. Nuojauda jam sakė, kad perskaičius Rouzvudholo lankstinuką šis reikalas nesibaigs.

1

Sent Aivse yra maža mėlyna kepyklėlė. Ant jos sienų, nutinkuotų žvirgžduotu tinku, kuokštais auga visterijos. Pro priekinius langus matyti storu dulkių sluoksniu pasidengę baldų uždanagai. Šviečiant saulei dulkės blizga ore. Duris dengia raudonai ir baltai dryžuotos išblukusios kupolinės markizės, o virš jų iškaboje parašyta „Ponios Moliūgės kepiniai“, nors ten niekas nieko nebekepa jau daugybę metų. Virš kepyklėlės rasite butą, kadaise paprastą ir jaukų, o dabar jame pilna neskoningų detalių, kuriomis naujasis šeimnininkas mėgina sukurti jaukių namų atmosferą. Vis dėlto vienas kambarys liko nepaliestas naujojo gyventojų. Tai malonus prieglobstis, kuriame išlikę laimingi šių namų prisiminimai.

Lotė Moliūgė kartu su pamote Bide gyvena Betesdos Kalvos 12-ojo namo palėpėje Sent Aivse. Ten, jaukioje pastogėje, kur pro langus matyti jūra, yra jos šventovė. Kambario grindų lentos girgžda, sienos nukabinėtos vaikystės nuotraukomis, o knygoje gyvena pasakos. Bet šiandien ji paliks ir savo miegamąjį, ir namus, ir Kornvalį. Šiandien ji kraustosi į Rouzvudholą.

– Lote! – mergaitės ausis pasiekė šaižus Bidės riksmas ir ji sustingo palinkusi virš kraunamo lagamino.

– Taip? – atsiliepė Lotė nejučiomis užsimerkdama. Pasigirdo krebždėjimas ir tarpduryje pasirodė pamotė. Jos veidą dengė žalio kremu kaukė, o raudoni plaukai buvo paslėpti po tvarkin-

gu rankšluosčio turbanu. Bidė buvo nepaprastai graži moteris, kuri labai rūpinosi savo išvaizda. Be to, ji buvo per jauna, kad užsikrautų atsakomybę rūpintis Lote. Ji ir taip aukoja savo gyvenimą svetimam vaikui, to nepamiršdavo priminti podukrai.

– Visai pamiršau, kad šiandien išvažiuoji! – pasakė tokiu tonu tarsi tai būtų didžiausias džiaugsmas.

Lotė nutaisė tą pačią malonią šypsenėlę kaip visada ir atsakė:

– Viskas gerai, aš...

– Na ir kaip aš galėjau pamiršti? – jai nespėjus užbaigti garsiai suklegėjo Bidė. – Tu neužsičiaupdama kalbi apie tą mokyklą... – Vėl nusijuokė. – Nors, jeigu tave priėmė, turbūt nėra *tokia jau* prestižinė. – Lotė susigūžė ir Bidės juokas iškart nutilo. – Lote, aš tik juokauju. Neimk į širdį.

Lotė toliau šypsojosi ir netgi pamėgino nusijuokti, bet Bidės akys įsmigo į du rožinius lagaminus ant grindų.

– Didoki. Nesitikėk, kad tave vešiu. Negaliu šokti ir viską mesti. – Bidė pažvelgė į ją šiek tiek išsiveidusi, tarsi rodydama, kad ir taip yra labai kantri.

– Ne, viskas gerai, – atsakė Lotė stengdamasi būti kuo malonesnė. Ji nenorėjo sugadinti Bidei nuotaikos – žinojo, kaip buvo sunku ja rūpintis po mamos mirties. Lotė tik norėjo kuo labiau palengvinti pamotės gyvenimą. – Mane pavėžės Olis su mama.

Bidės antakiai nepritariamai šoktelėjo į viršų.

– Kokie jie malonūs. Tikiuosi, gražiai padėkosi jo mamai, kad taip dėl tavęs stengiasi.

– Žinoma. – Lotė linktelėjo. Atrodo, kad Bidė liko patenkinta.

– Gerai, tuomet... – Bidė nutilo ir apsižvalgė po kambarį tarsi matytų jį pirmą kartą. Ji prikando skruostą, nužvelgė Lotę nuo galvos iki kojų ir giliai įkvėpė tarsi ruošdamasi tam, ką turi pasakyti. – Sunkiai dirbai... Tikiuosi, nenusivilsi.

Lotė sunkiai nurijo seiles. Ji žinojo, kad Bidė džiaugiasi, jog ji įstojo į Rouzvudholą. Tai reiškė, kad namai pagaliau bus jos

vienos. Įstodama į mokyklą Lotė ne tik išpildė mamai duotą pažadą, bet ir padarė pamotei didžiausią dovaną, kokią galėjo.

– Ačiū, – atsakė Lotė.

Bidė numojo ranka tarsi pokalbis būtų baigtas.

– Na, man reikia nusiplauti veido kaukę. Saugios kelionės.

Pamotei dingus, Lotė toliau krovėsi daiktus, bet netrukus ją vėl sutrukdė.

– Po galais, ką čia apsirengei? – Lotės miegamajame nuskambėjo sarkastiškas Olio balsas. Jis stovėjo atsišliejęs į durų staktą, sukryžiaęs rankas ant krūtinės ir stebėjo, kaip Lotė kraunasi paskutinius kambaryje likusius daiktus.

– Oli! – Lotė prispaudė rankas prie krūtinės – netikėtai pasirodęs draugas ją išgąsdino. – Kaip čia užlipai? Ir kiek kartų prašiau pasibelsti? – Paklausė ir sunkiai alsuodama užsegė lagaminus. Oliui buvo keturiolika, tiek pat kiek Lotei, bet jo vaikiškas veidas jai priminė minkštus ledus paplūdimyje ir kitus malonius dalykus.

– Teko prasmukti pro piktąją raganą. Ar matei? Jos oda pažaliavo, – pajuokavo Olis ir nusišypsojo kaip velniukas.

Lotė sukikeno, bet pirmas jo komentaras niekaip neišėjo iš galvos. Ji nužvelgė savo drabužius ir ranka perbraukė per suknelę.

– Ir kuo gi blogi mano drabužiai? – paklausė pasipiktinusi.

Olis įžūliai nusišypsojo savo tipine šypsena. Jo džinsai kaip visada buvo apkibę šuns plaukais, bet jam tai niekada nerūpėjo.

– Ar ne per daug prabangūs kaip pirmai dienai naujoje mokykloje?

– *Per daug prabangūs?!* – Lotė negalėjo patikėti, kad jam į galvą atėjo tokia nesąmonė. – Rouzvudhole niekas nėra *per daug* prabangu. Noriu pritapti. Negaliu vien dėl aprangos tapti atstumtąja pačią pirmą dieną.

Lotė pakrapštė įsivaizduojamą dėmelę ant suknelės apykaklės.

– Turbūt kitų mokinių drabužiai bus pagal užsakymą siūti iš aukso.

Olis nerūpestingai perėjo kambarį, atsisėdo ant Lotės lovos ir kietai sučiaupęs lūpas apsidairė. Paprastai kambarys būdavo gyvas, pilnas keistų Lotės rankomis padarytų daiktų, o dabar atrodė plikas; viskas, ką ji turėjo, buvo sukrauta į du rožinius lagaminus.

– Na, – pradėjo Olis ir įsikišo ranką į kišenę. – Jei galėtum minutėlei nustoti jaudintis dėl to, ką apie tave pagalvos kiti žmonės... – Išsitraukė suglamžytą voką ir seną momentinę fotografiją, kurią ji buvo mačiusi ant jo miegamojo sienos. – Čia tau.

Lotė ištiesė ranką, bet Olis greitai patraukė dovanas.

– Laišką galėsi perskaityti tik tada, kai sėdėsi traukinyje.

Lotė nervingai nusišypsojo, linktelėjo ir Olis lėtai padėjo abi dovanas jai ant delno. Tą nuotrauką ji buvo mačiusi tūkstančius kartų: jiedu paplūdimyje, nosys ištepliotos ledais, godūs veideliai plačiai šypsosi. Nors spalvos išbluko ir nuotraukos parudavo, ant Lotės galvos vis dar buvo matyti karūna, o ant Olio – ragai. Vaikystėje jie pageidavo nešioti juos visur ir visada. Vieną vakarą paplūdimyje pažiūrėjus Šekspyro „Vasarvidžio nakties sapną“, Olis pareiškė, kad jis yra išdaigininkas Pakas. Jis taip susižavėjo veikėju, kuris išsisukdavo iškrėtes bet kokią šunybę, kad nusprendė, jog ir jis gali likti nenubaustas už savo išdai-gas, jei tik bus su ragiukais. Lotės karūnos istorija nebuvo tokia linksma. Nykščiu palietus papuošalą nuotraukoje ir prisiminus dieną, kai jį gavo, širdį skaudžiai nusmelkė.

– Duosiu tau laiko atsisveikinti, – pasakė jis ir be jokių pas-tangų pakėlęs abu lagaminus nunešė juos žemyn į automobilį. Oliui dingus, Lotė atsargiai pasidėjo jo dovanas šalia svarbiau-

sių daiktų, kurie dabar buvo išdėlioti ant lovos, kad nepamirštų. Tada visus po vieną susidėjo į rankinę: pirmiausia seną nuotrauką ir Olio laišką, tada mėgstamą eskizų knygą, ištikimiausią pliušinį draugą poną Triufelį, įrėmintą mamos Margaritos fotografiją, kurioje ji vilki išleistuvių suknelę, ir, galiausiai, iš viso jos turto išsiskiriančią pusbėnulių formos tiarą, kuri jai buvo pati brangiausia. Lotė per šešiasdešimt minučių visą savo gyvenimą sukrovė į du rožinius lagaminus, vieną džinsinę kuprinę ir mažą rankinę per petį tvirtu baltu dirželiu. Ji apsižvalgė po tuščią kambarį.

Mama, man pavyko, – pagalvojo ji. – Įstojau į Rouzvudholą, kaip ir buvau tau pažadėjusi.